

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 596/2014-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., Drieňová 24, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. Mariána Masarika, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 17/2013 z 15. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., Drieňová 24, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sa domáhala vyslovenia

porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 17/2013 z 15. apríla 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozhodnutím sp. zn. 2 Cob 17/2013 z 15. apríla 2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 42 Cb 79/2009-604 z 2. októbra 2012, ktorým okresný súd žalobu sťažovateľky (vystupujúcej v pôvodnom konaní ako žalobkyňa) zamietol a uložil jej povinnosť zaplatiť žalovanej – obchodnej spoločnosti REFIN B.A. s. r. o. sumu 1 264 389,82 € spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania.

Sťažovateľka v sťažnosti, argumentujúc rozsiahlymi skutkovými okolnosťami prípadu a právnou argumentáciou, namieta viaceré pochybenia krajského súdu a s poukazom na judikatúru ústavného súdu odvodzuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Na základe uvedeného sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 2 Cob 17/2013 z 15. apríla 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 42 Cb 79/2009-604 z 2. októbra 2012 a aby uložil spoločnosti REFIN B.A. s. r. o. zdržať sa až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej oprávnenia jej priznaného napadnutým rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 2 Cob 17/2013 z 15. apríla 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 42 Cb 79/2009-604 z 2. októbra 2012. Zároveň po preskúmaní veci sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.04.2014, vydaným v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 Cob 17/2013, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.04.2014, vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 Cob 1712013, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu, a to v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

4. Sťažovateľka zároveň uviedla, že súbežne s ústavnou sťažnosťou podala 27. júna 2014 proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu i dovolanie z 23. júna 2014.

II.

5. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

6. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53

ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie rozhodnutia krajského súdu najmä z hľadiska rešpektovania jej práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (bod 1), v dôsledku porušenia ktorých sa domáhala, ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušenia ňou označeného rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob 17/2013 z 15. apríla 2014.

8. Ak sa za tejto situácie domáhala svojho práva jednak na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

9. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolanie či dovolanie) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

10. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju

odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014